

Versek

[2014. március]

REGGEL ÓTA

reggel óta
ülök az ablak
előtt melyet még
soha nem nyitottam ki
párkányon egy még
teste ki-se-hűlt
cinegée körbeállják
jóízűen csipegetik
társai barátai
jóllakottan tovaröpülnek

reggel óta
ülök az ablak
előtt melyet még
soha nem nyitottam ki
ebédidő újabb
énekesek érkeznek
nehezen tépik
a fagyos testet
jól se lakva el

reggel óta
ülök az ablak
előtt melyet még
soha nem nyitottam ki
a havazás elállt
az este holdtalan
csillagtalan
párkányon ujjnyi
hó világít

reggel óta
ülök az ablak
előtt melyet még
soha nem nyitottam ki
villámként csap belém
a gondolat ha lesz
még tavasz járom
a kerteket minden
cinegehangra
összerezzenek mint akit
egy halott szelleme követ

DALNOK

egy fűszál alkonyában
tengetem életemet
valamit belém dobnak
gyűrűzőm mint a víz

szipókázom az ürességet
fehér ködben angyal
lépked vagy köddé
vált angyal sűrű
csöndje nincs a
fehémél sötétebb

kiherélt nyár
senki se szereti egymást
nem nyílik virág
vasgolyót ringat
a cseresznyeág

dalnok ül ül
ül vékony fröccse
mellett ül
szó nélkül a dal
magától éneklődik
magától éneklődik
a dal

CSÚCSON

napraforgótábla elszenesedett
nem néznek már a napba
lehajtják a fejüket
mennek mint egy gyászmenet
kész vagyok én is állok a csúcson
vakondtúrásomon ágaskodom
nyújtózkodom nem látom az eget
eltakarja a kökénybokor
várom az angyal szólítson
tócsába gyűl lábamnál az idő
nincs árnyékom tükörképem
kire hasonlítok ha még
magamra sem el sem búcsúzom
semmit sem köszönök meg
csöppnyi örömöm sem volt

SOSE LESZ MÁR

mint az állat
ha magától megy be óljába
lefekszik alszik ásít
kutya baja erőszakkal
tuszkolják be tíz körmével
kaparja énjeim rajzanak
szállnak az égi kaptárba
a holdba hogy bennem nem
találtak semmi szépre jóra

kedvező jelek után
fürkészve jaj szegény
lelkemnek fáradt vagyok
tövestől kiszáradt fűszál
megírhatnám sírfeliratom
végére értem nagyon
teremtéskor sose lesz már
olyan a világ
ágyamat évente cserélem
szűkebbre már egészen
koporsó-formája van

ASZTALNÁL

asztalnál pakolva torna
gőzölgő kolbász sonka

mintha torkunkon akadna
nem ízlik egyetlen falatja

nem ülünk hárman
mindig csak ketten

panaszolja anyám
sose lesz unokám

ölébe hajtva fejem
szólok nekem se gyermekem

RAJZ BEFEJEZVE

egyfolytában esett
hatvan fának nyoma veszett
hatva szőlőtőkének nyoma veszett
hatvan rózsatőnek nyoma veszett
egyfolytában esett esett

düledező lakom
fűszállal kitámasztom
fűszállal kitámasztom
düledező lakom

csupa unalom
kifakadó kelés
leáldozó nap előtt
állok üres kézzel
szavak nélkül arcom
kivilágított temető

naponta újrakezdem
gyakorlom az elmúlást
öregség egyebem sincs
mivel kérkednék

szótlan vagyok madár
tollai közt alvadó vér
hagyok mindent ahogy
van igazítani való

rajtam semmi a rajz
befejezve arra várok
csak hogy isten rá-
nyomja kézjegyét

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Simonfy József

Látó Szépirodalmi Folyóirat